

Norskehavet med de første forsvarsbarrierer i farvannet mellom Grønland—Island—Storbritannia. Fra Sovjets side blir nå kontrollen over Norskehavet/Nordsjøen ikke bare ansett som betydningsfull lenger, men i følge admiral Gorsjors tankegang som en nødvendighet. Han har også

vært inne på hvor mye lettere det ville være å beherske disse havområder hvis man samtidig med en vel avbalansert sovjetisk flåte og flyvåpen hadde kontroll over utvalgte kyststrekninger rundt dette havet. I klartekst betyr det Norge. Etter hvert som den sovjetiske flåte er blitt bygget ut la-

ter det også til at marinesjefen nå legger større vekt på å bryte den sovverts forbindelse mellom USA og Europa. Det antas at denne oppgaven nå rengerer som nummer to for Sovjets flåte. Tilsammen får dette strategiske bilde dramatiske konsekvenser for Norge.

Der er imidlertid liten tvil om at NATOs Strike Fleet, hvorav den amerikanske 2. flåte utgjør hovedparten, vil sette svært meget inn på å bekjempe de sovjetiske ubådsbarrierer mellom Grønland—Island og Storbritannia for å trenge videre inn i Norskehavet. Den øvelse som nå er i gang er et direkte uttrykk for dette. Men de spørsmål øvelser aldri vil gi fullgode svar på er hvor lang tid det vil ta, og hvor store tapene blir. For tapene vil bli store, det er alle enige om. Og det sies rett ut: Nepe noen admiral vil risikere fartøyer, på en slik operasjon uten å ha minst tre, kanskje fire hangarskipgrupper til disposisjon for oppgaven. Med andre ord: Det er her snakk om selve hovedslaget om Atlanterhavet.

Så mange skip står selvfølgelig aldri til disposisjon for fredstidsøvelser. Flåten som nå er på vei over, er bygget opp rundt kommandoskipet USS «Mount Whitney» og hangarski-

pet «Independence» som seiler fra Middelhavet og slutter seg til flåten i Atlanterhavet før den nærmer seg det kritiske havområdet mellom Island og Storbritannia. I tillegg er det en vel avbalansert sammensetning av jagere og fregatter som seiler i kampformasjon både rundt hangarskipet og amfibiegruppen med helikopterhangarskipene «Inchon» og «Saipan».

Blaðið hefur so eisini eina samrøðu við ovastan fyrri flotaendinarnar hjá NATO i Atlantshavinum, Wesley McDonald, admiral.

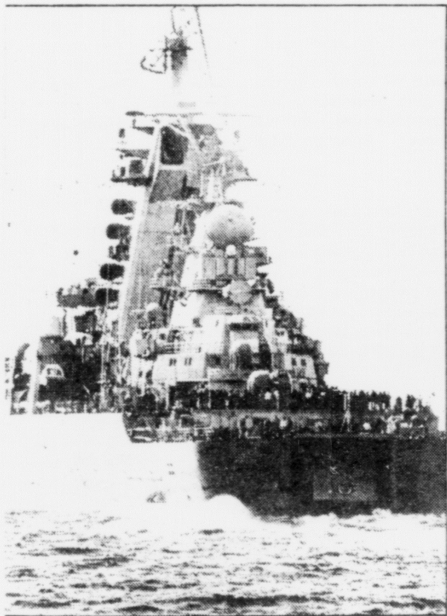
Hann tosar eisini um týðningin, okið millum Ísland og Bretland hefur.

Uppá fyrirspurning um sovjetiskar rakettir, ið kunnu sendast frá kavbátum ikki eru ein stórir vandi fyrri NATO sigur hann:

«Disse våpen er en stor trussel for oss. Det ville derfor være mye enklere hvis vi i en spent situasjon kunne klare å komme inn i Norskehavet før det bryter løs. Hvis vi av en eller annen grunn ikke skulle greie å reagere tidlig, og Sovjet-Unionen allerede har sendt flåten til havs, vil det gjøre det adskillig vanskeligere for oss. Det vil bety store anstrengelser å føre hangarskipsgroppene inn i Norskeha-

vet hvis den sovjetiske flåte allerede er der. Det ville være omfattende anti-ubåtoperasjoner og andre landbaserte støtteoperasjoner fra Norge for vi kunne greie å føre våre styrker gjennom havområdene ved Island og Færøyene, og utøve et press i nordområdene.»
sigur NATO-herflotaov-
atin

Ein sovjetiskur kavbátur fylgir einum amerikanskum krigsskipi undir NATO-venjingum. Sovjetiskur kavbátarnir eru útgjördir við kjarnorkuløðingum

Sovjetiska krigsskipið, Kirov

Bretski kjarnorkurikni kavbáturinn «Valiant» er við i NATO-venjingunum